Norsk Tomler og Påfuglduer
av Jan Heldal, Norge

Norsk Tomler og Påfuglduer

Igjen en trivelig utstilling i Arendal. Fjellhallen kan gi utfordrene lysforhold, men ventilasjonsanlegget er imponerende, ikke spor av støv i hallen. Medlemmene i AARF er dessuten noen av de vennligste og mest gjestfrie vi har.

21 fremmøtte hvite NT var en av de sterkeste samlingene jeg har sett i rasen. Med mange gode duer og forskjellige mindre feil fra individ til individ, ble det vanskelig å holde en rettferdig og logisk linje.

6 virkelig fine, unge hanner var den beste og jevneste klassen med duer fra 94 – 96 poeng.

Her var det flere kandidater til høyeste poeng, men en due fra Vikse hadde et så flott og høyt panneparti at de andre kom litt i skyggen. Dessverre hadde denne hannen sokker ”under utvikling”, og spesielt for høyre fot kom utstillingen minst 14 dager for tidlig. Likevel 96 poeng til denne, og det samme til en fin stallkamerat. Haukås med to pene hanner på 95 og 94 og Rikter Svendsen med 94.

4 eldre hanner med spisser fra Vikse på 96 og 95. Den ene er en flott voksen kar, men begynner å bli noe grov, mister etter hvert farge i øyenringer og har ikke samme fjærkvalitet som de yngre konkurrentene. ØRF var representert med Ole Gunnar Torp (94), og igjen var Haukås med.

Flere bemerkelsesverdige ting i unge hunner (5). Haukås med den beste (95) og hadde sammen med Rikter Svendsen pene representanter på 94. Thorvald Pollestad med to som nok lå

noe etter de andre. Overraskende at Vikse ikke stilte noen i denne klassen.

Derimot tilhørte alle de 5 frammøtte eldre hunnene Vikse. Kvaliteten på det jevne med et meget spesielt unntak. På katalog nummer 21 stod en hun som nok er den beste NT jeg har bedømt. Hun hadde ”alt”, og dessuten en rolig og tillitsfull fremtreden. Denne damen visste hvordan hun skulle presentere seg. Svein Harald kan bare gratuleres med et flott avlsresultat!

Som sagt var de hvite en sterk gruppe. Det som kan forbedres på mange er først og fremst panne, rosetter, nebb, figur og sokker. Noen figurer er fortsatt i lengste laget, og en del har en tendens til at halen er smalere ved roten enn lenger ute. Noen står med litt utypiske hoder og nebb. Dette sammen med tendens til vannrett figur styrker mistanken om at det fortsatt ligger fremmede gener som forstyrrer. I denne fargen er Vikse dominerende, men heldigvis er spesielt Haukås godt med. All erfaring viser at dersom en oppdretter blir for dominerende i en farge eller en rase, så dør interessen i omgivelsene.

14 blå med bånd var preget av duer fra Midteide. Chr. André Tollaksen er fortsatt med, men det virker som om satsingen har avtatt noe. En blå eldre han fra Midteide ble ”løftet” opp til 96 og sertifikat. I denne fargen er fortsatt de viktigste arbeidsoppgavene mer typisk krone, kortere figur (spesielt hale), ryggdekning/vingelukking og vingeføring. Det finnes dyr med gode nebb og panner, pen iris og ikke minst holdning. Igjen vil jeg foreslå at hvite eller også sorte kan brukes i avlsarbeidet.

En eldre perleblå utstilt av Torp hevdet seg godt i den blå familien. Dommeren har beklaget overfor utstilleren at det stod ”for lyst nebb” på kortet. Standarden (som dommeren hadde i baklommen) sier klart at nebbet skal være lyst hudfarget. At dette ikke rimer med mørkt nebb på de blå er en helt annen sak.

De rød- og gulbåndete har forandret seg lite siden sist jeg dømte dem. Dette understrekes også av at det kun var 2 ungdyr og 11 eldre. Problemene er mye de samme som i blå, men i tillegg kommer at mange har gjennomfarget grå iris. Det siste kan kanskje rettes på med bruk av en blå med gode øyne, men igjen tror jeg det ville være verd forsøket med en god hvit eller en sort med mørkt nebb (burde være lett å få tak i). Fargene varierer, men mener det er en fordel å ta de andre punktene før fargene blir lagt større vekt på. En eldre rødbåndet han fra Sigbjørn Johannesen fremstod som nærmest standardens krav (95).

Til slutt en sort tigret. Denne hadde pen holdning og NT-type, men mangler i nebbfarge, iris, krone og sokker (94).

Engelsk Påfugldue.

Her er det fremgang, og de beste stiller nå med gode typer, velpleide haler, og noen til og med trening fra ”walking pen” (spasser bur).

I alle fall for meg er det vanskelig å gi en bedømmelse uten at Påfuglene får anledning til å vise seg i en ”walking pen”. Central Fantail Club i USA er blitt den førende klubben for ”Fans” (Fantails) og leder utviklingen i resten av verden, også i Europa. I CFC standarden er holdning og bevegelse vektlagt med 20 poeng. Det skulle være innlysende hvorfor

det er så godt som umulig å bedømme Fans i et vanlig utstillingsbur.

Spesielt en av de hvite, en ung han, viste fremgang med riktig holdning, god hale og stødig balanse. 95 poeng til Berge. Det er ikke vanlig å fremheve duer med 93 poeng, men en ung hun med god, rund kropp og pen hale hadde benplassering for langt bak, og demonstrerte tydelig at det da er umulig å få korrekt holdning.

To unge hunner, en sort og en dun fra Mæland var velpleiet og med type som viste at de kommer fra en pen familie. Den sorte hadde best kropp, men hadde problemer med å kontrollere hode og hals når den var på ”jaunts” (engelsk for korte turer fremover som er typisk for Fans). 96 poeng til den sorte, og 95 poeng til den dun.

To unge, sorte fra Havsø manglet for mye til at jeg vil anbefale å fortsette uten forsterkninger med bedre type og hale.

Berges beste og de to nevnte fra Mæland er helt klart typer vi ønsker. Videre avl tror jeg kan ha som mål; mer runding i bryst, benplassering langt frem og store, jevne haler med brede fjær. Med mer konkurranse har dyr med erfaring av håndtering og trening i walking pen en fordel.

Indiske Påfugler

5 unge og en eldre han fra Stig Espen Tollaksen, alle hvite med blå hale.

Standardens krav er vannrett holdning med traktformet hale, men ikke mer enn at halen rekker ca. 4 cm høyere enn hodet når duen står i ”parade-stilling”. Etter min bedømmelse er

dette pene duer på det jevne. Igjen er ”walking pen” et nyttig redskap, og her avslørte i alle fall to at de hadde ”zitter-hals” som er en grov feil. En stor, pen han med god stilling hadde dessverre ”vrifjær” i halen og stoppet derfor på 95 poeng. Duene stammer ettersom jeg forstår fra et par og da er hard sortering nødvendig slik at kun duer med få feil blir brukt. Videre innavl kan fort befeste feil som blir meget vanskelig å bli kvitt senere. Mitt råd er å få tak i et virkelig godt dyr i samme farge og tegning, og så sette den til den i flokken som passer best. Avkommet vil sammen med foreldrene gi et vesentlig bredere genetisk grunnlag.